

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou, Ph.D., ve věci žalobce **F. N.**, bytem Na F. 20/17, P., zast. JUDr. Radkem Bechyněm, advokátem se sídlem Legerova 148, Kolín, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 2. 2016, č. j. KUOK 14820/2016, ve věci přestupku,**

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

[1] Včas podanou žalobou žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného, citovaného v záhlaví. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Šumperk (dále „správní orgán I. stupně“) ze dne

13. 11. 2015, č. j. MUSP 104698/2015, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů. Přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 14. 6. 2015 v 9.43 h v obci Olšany na silnici č. I/11 ve směru od Bludova do Bušína řídil motorové vozidlo značky M. B. S., RZ X, a byla mu hlídkou Policie ČR silničním laserovým rychloměrem MicroDigiCam LTI u domu č. X naměřena rychlost jízdy 105 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši $\pm 3 \%$ mu byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 101 km/h. V uvedeném úseku je dle zákona o silničním provozu stanovena rychlost jízdy nejvýše 50 km/h. Žalobce tedy překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci o 51 km/h, čímž porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu.

[2] Za tento přestupek byly žalobci uloženy pokuta ve výši 5.000 Kč, zákaz řízení motorových vozidel na dobu šesti měsíců od právní moci rozhodnutí a paušální náhrada nákladů řízení ve výši 1.000 Kč.

[3] **V žalobě** žalobce namítal, že skutek mu nebyl prokázán. To žalobce tvrdil již ve správním řízení. Nemůže mu být kladeno k tíži, že toto netvrdil již na místě zjištění přestupku. Před zahájením řízení by to nemělo žádnou váhu. Z rozhodnutí se nepodává ani jeden přímý důkaz svědčící o vině žalobce. Žalobce byl shledán vinným ze spáchání přestupku pouze na základě úředního záznamu. V něm je pouze uvedena domněnka, že vozidlo opustila pouze jedna osoba. Popis svědka je v přímém rozporu se situací v místě přestupku. Odpočívadlo, kde měl být žalobce ztotožněn jako řidič, je zakryté stromy a není na něj z nájezdu vidět.

[4] Dále žalobce namítal, že se správní orgány nezabývaly materiální stránkou přestupku. Podle správního orgánu byl porušen veřejný zájem na respektování pravidel podle zákona o silničním provozu. Takový názor je v rozporu s názorem Nejvyššího správního soudu podle rozsudku ze dne 6. 1. 2012, č. j. 5 As 106/2011 – 81. Je třeba vnímat skutek v širších souvislostech a zejména to, jestli mohl žalobce někoho ohrozit. Ohrožení bylo podle žalobce v danou chvíli minimální. S tím se žalovaný vůbec nevypořádal. Nevypořádal se ani s dalšími odvolacími důvody, zejména s tvrzením, že žalobce vozidlo neřídil. To správní orgány neprokázaly. Pouze subjektivně uvedly, že se žalobce snaží vyvinít. Žalobce převzal řízení, aby zabránil hrozbě, kdy řidič po spatření policejní hlídky opustil sedadlo. Důsledky neovládání vozidla řidičem jsou mnohem závažnější než porušení nejvyšší povolené rychlosti. Za ohrožení vlastní osoby nemůže být nikdo postižen.

[5] Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** uvedl, že námitky jsou vyvráceny spisovým materiálem správního orgánu I. stupně. Skutečnost, že vozidlo řídil žalobce, je potvrzena oznámením o přestupku a výpovědí zasahujícího policisty. Absence místa měření je vyvrácena uvedením místa měření jakožto obce Olšany před domem č. 56, kde Policie ČR měření prováděla. Snaha zpochybnit nebezpečnost jednání tvrzením, že žalobce nikoho neohrozil, je pouze účelová. Žalobce si musí být vědom, že vysoká rychlost je jedním z rizikových faktorů při vzniku dopravních nehod, kdy dochází k závažným zraněním, případně k úmrtí

účastníků provozu na pozemních komunikacích nebo k velkým škodám na majetku. Přestupkové jednání je zaviněné jednání, které nejen ohrožuje, ale i porušuje zájem společnosti. Svým jednáním dle žalovaného žalobce porušil zájem společnosti velmi hrubě a zcela vědomě. Podle žalovaného oba správní orgány postupovaly v dané věci tak, že byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

[6] Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 10. 2. 2016 – s přihlédnutím ke specifikům daného řízení, popsáním v další části rozsudku.

[7] Ve vztahu k souzené věci soud zjistil z oznámení přestupku a úředního záznamu, že přestupek byl spáchán tak, jak je uvedeno v úvodu odůvodnění tohoto rozsudku.

[8] Podle výpovědi si zasahující policista na věc pamatoval, protože omylem změřil žalobce dvakrát. Při druhém měření bylo vidět, že žalobce zpomaluje. Rychloměr byl nastaven dle pokynů výrobce. Dopravní značení bylo v pořádku. Policista byl proškolen pro obsluhu rychloměru, což doložil do správního spisu. Žalobce byl podle výpovědi svědka ve vozidle sám.

[9] Součástí dokazování byl otisk stránky ze serveru mapy.cz s vyznačením místa měření a směru jízdy.

[10] V **rozhodnutí o přestupku** správní orgán I. stupně poukázal na to, že důkazy osvědčující jednání žalobce byly pořízeny policisty při výkonu služby a byly vyhodnoceny jako věrohodné a nezkreslené. Správní orgán I. stupně vyšel ze svědecké výpovědi zasahujícího policisty, oznámení přestupku, fotografií, záznamu o přestupku, ověřovacího listu, dokladu o proškolení policisty, jeho svědecké výpovědi a otisku mapy s vyznačením místa měření a směru jízdy vozidla. Skutek byl jednoznačně zadokumentován a prokázán, měření prováděla proškolená osoba. K materiálnímu znaku přestupku správní orgán I. stupně uvedl, že žalobce nedodržel povolenou rychlost v obci, kde lze předpokládat jistý sled událostí, jiný než při jízdě mimo obec. Taktéž lze předpokládat zvýšený pohyb osob. Žalobce s ohledem na dopravní značku „Začátek obce“ a „Konec obce“ a okolní zástavbu musel vědět, že obcí projíždí. Šlo o vědomou nedbalost; žalobce věděl, že svým jednáním může ohrozit nebo porušit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že zájem neporuší nebo neohrozí. Přestupek byl spáchán konáním, tedy ze samotné vůle žalobce, nikoli opomenutím, jedná se tak o závažnější formu.

[11] V **odvolání** žalobce namítal, že nelze zjistit, jestli k přestupku došlo na soukromém či veřejném pozemku. Místo přestupku mělo být přesně označeno, nestačí ulice či část ulice. V rozhodnutí jsou nesprávně užívány zkratky a názvy zákonů, nebylo prokázáno, že se skutku dopustil žalobce, žalobce vozidlo

při překročení rychlosti neřídil. Aby žalobce odvrátil hrozbu nehody, byl nucen převzít řízení za řidiče, který přešel na zadní sedadlo. Nebyl prokázán materiální aspekt přestupku. Vyšší rychlost automaticky neznamená vyšší nebezpečí. Správní orgán I. stupně měl konstatovat, který společenský zájem byl ohrožen či porušen, a měl prokázat a subsumovat jednání žalobce pod tento konkrétní společenský zájem. To správní orgán I. stupně neučinil. Formálním znakem argumentovat nelze. Správní orgán I. stupně měl prokázat materiální znak např. znalecky, vyšetřovacím pokusem apod. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a neplatné.

[12] Žalovaný v rozhodnutí o odvolání zdůraznil šablonovitost odvolání a dále to, že přestupek byl v dané věci projednán v souladu s § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále „zákon o přestupcích“) a skutkový stav byl zjištěn tak, že o něm nebyly důvodné pochybnosti. Ze svědecké výpovědi a listinných důkazů vyplynulo, že po překročení nejvyšší povolené rychlosti bylo vozidlo zastaveno a žalobce byl ztotožněn jako řidič vozidla. K měření byl použit rychloměr s platným osvědčením a v souladu s návodem k obsluze. Tím bylo vyvráceno tvrzení žalobce, že nejel tak vysokou rychlostí, a že rychloměr byl použit v rozporu s pokyny žalobce.

[13] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[14] K zániku odpovědnosti za přestupek podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích nedošlo, neboť přestupek byl spáchán dne 14. 6. 2015 a napadené rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 22. 2. 2016.

[15] Skutková podstata přestupku podle účinné právní úpravy existuje i ke dni vydání rozsudku, a to včetně shodné právní úpravy sankcí, proto posuzoval souzenou věc podle hmotněprávní úpravy účinné v době spáchání přestupku v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích.

[16] Soud se zabýval z úřední povinnosti přezkoumatelností napadených rozhodnutí a dospěl k závěru, že napadená rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, která tvoří jeden celek, jsou plně přezkoumatelná. Napadené rozhodnutí jako celek je přesvědčivé a obsahuje všechny zákonné náležitosti a vypořádání všech aspektů přestupku.

[17] Žalobní námitka, že žalobci nebylo spáchání přestupku prokázáno, je nedůvodná. Žalobce se mýlí, když tvrdí, že žalovaný nevyvrátil žalobcovo tvrzení, že v době spáchání přestupku předmětné vozidlo neřídil. Spáchání projednávaného přestupku bylo žalobci prokázáno oznámením o přestupku ze dne 14. 6. 2015 (podle kterého byla žalobci v 9.43.01 h naměřena rychlost 105 km/h), ověřovacím listem rychloměru, dvěma otisky obrazovky ze serveru mapy.cz ze dne 15. 7. 2015 z místa spáchání přestupku (základní a letecká mapa), výpovědí zasahujícího policisty a osvědčením k provádění obsluhy radarů.

[18] Z těchto důkazů bylo postaveno najisto, že žalobce jel v obci Olšany u domu č. p. X rychlostí 105 km/h, resp. po odečtu odchylky 101 km/h. Přitom

nejvyšší dovolená rychlost v tomto místě byla 50 km/h a značení začátku a konce obce bylo neporušené, jak vyplynulo z výpovědi policisty. Jak vyplynulo z úředního záznamu a výpovědi policisty, žalobce byl zastaven hlídkou Policie ČR, jeho totožnost byla zjištěna z předloženého občanského a řidičského průkazu a žalobce seděl ve vozidle sám. Svědecká výpověď a obsah úředních záznamů jsou v souladu s fotografií v automatickém záznamu o přestupku. Rychloměr měl platné ověření a před měřením byl nastaven dle pokynů výrobce, jak vypověděl policista. Podle doloženého potvrzení zasahující policista byl k jeho ovládání řádně proškolen. Podle úředního záznamu a výpovědi policisty žalobci policista sdělil na místě skutkovou podstatu přestupku, nemožnost projednání v blokovém řízení a nutnost postoupení věci příslušnému správnímu orgánu. Podle oznámení přestupku, úředního záznamu a výpovědi policisty se žalobce k věci na místě zjištění přestupku nevyjádřil a oznámení o přestupku nepodepsal.

[19] Správní orgán I. stupně popsal jednotlivé důkazní prostředky, vyvodil z nich skutková zjištění a skutkové závěry a ty subsumoval pod správně vybrané právní předpisy. Taktéž právní závěry byly učiněny správně, bez vad. Správní orgán I. stupně vyhodnotil důvěryhodnost zasahujících policistů, vyzdvihl, že žalobce musel vědět, s ohledem na dopravní značení a okolní zástavbu, že projíždí obcí, a že přestupek byl spáchán z vůle žalobce, nikoli opomenutím.

[20] V odvolání žalobce namítal, že vozidlo řídil spolujezdec, že nebyl naplněn materiální aspekt přestupku, formálním znakem argumentovat nelze. Materiální znak měl být prokázán a mělo být konstatováno, v čem spočívá.

[21] Žalovaný se v napadeném rozhodnutí ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně, rekapituloval velmi stručně zjištění skutkového stavu, čímž měl zjevně za vyvrácené odvolací tvrzení žalobce, že nebyl řidičem předmětného vozidla.

[22] Soud souhlasí se správními orgány v tom, že skutkový stav byl prokázán tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Svědčí o tom skutkové závěry, které soud shrnul výše. Žalobce byl stavěn hlídkou policie, jeho totožnost byla ověřena na základě občanského průkazu a řidičského průkazu předloženého samotným řidičem. Žalobce nenamítal, že by mu byly tyto doklady odcizeny, a že by hlásil jejich ztrátu příslušnému obecnímu úřadu. Rychlost vozidla byla naměřena automaticky, bez zásahu policistů, nehrál zde roli lidský faktor. Žalobce ve správním ani soudním řízení neuvedl nic, čím by vyvrátil zjištění, že překročil nejvyšší dovolenou rychlost. Ostatně, žalobce ani netvrdil, že by jel jinou rychlostí, než jaká mu byla naměřena.

[23] Není pravda, jak tvrdí žalobce v žalobě, že by skutek byl žalobci prokázán jediným důkazem, a to úředním záznamem. V daném případě byl k věci vyslechnut policista a věc si dobře pamatoval, protože omylem zmáčknu spoušť rychloměru dvakrát a došlo k dvojímu měření (obojí je také založeno ve spise, rozdíl mezi měření činil dvě vteřiny; žalobce byl stíhán pouze za jedno překročení rychlosti). Není zde žádný důvod pochybovat o výsledku změření rychlosti, navíc žalobce překročil rychlost v obci více než dvojnásobně, nešlo o marginální překročení

nejvyšší dovolené rychlosti. Ostatně ani žalobce nevyslovuje žádnou pochybnost nad funkcí rychloměru.

[24] Obhajobě žalobce, že si vyměnil místo se spolujezdcem a přestupek nespáchal, nelze uvěřit. Podle zasahujících policistů byl žalobce ve vozidle sám. Měřicí i likvidační pracoviště bylo dle úředního záznamu na stejném místě. Podle fotografie v záznamu z rychloměru bylo jasno a slunečno.

[25] Žalobce má pravdu v tom, že nebyl povinen tvrzení na svou obhajobu uvádět ihned na místě policistům při oznámení přestupku. Ač tak učinit mohl, vzal na sebe riziko důvodného posouzení takového tvrzení jako účelového a zcela nedůvěryhodného a dále na sebe přenesl břemeno prokázání tohoto tvrzení či alespoň vznesení takových pochybností, aby byl důvod pokračovat v dokazování; to se však v souzené věci nestalo (z rozsáhlé judikatury srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013 – 37, bod 24, www.nssoud.cz, o přenesení důkazního břemene).

[26] Uvedenou námitku nepochybně žalobce mohl uplatnit již v řízení před správním orgánem I. stupně, přičemž je ale *„obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíce se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci i jako účelová“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 – 60). V dané věci sice platí, že žalobce může uplatňovat nové skutečnosti a navrhopvat nové důkazy i v odvolání. Avšak pokud žalobce uplatnil nejen celou “paletu námitek“, ale dokonce všechny námitky až v odvolání, a to zejména uvedenou námitku týkající se pochyb o spáchání přestupku, zjištění pachatele o výsledcích měření rychlosti žalobcem řízeného vozidla, neodpovídá takový postup žalobce základnímu smyslu a účelu odvolacího řízení. Žalobcem zvolený způsob obrany, a to zejména v souvislosti se zpochybněním skutkového stavu věci, včetně způsobu zvolené obrany v přestupkovém řízení, se jeví jako účelový, obstrukčního charakteru.

[27] Neopodstatněná je žalobní námitka, že nebyl splněn materiální znak přestupku.

[28] Správní orgán I. stupně v odůvodnění uvedl, že jednání žalobce bylo pro společnost nebezpečné, neboť jím byl ohrožován zájem společnosti na ochraně lidského života a zdraví a také zájem na ochraně cizího i svého majetku proti osobám, které překračují povolenou rychlost jízdy v obci, čímž podstatným způsobem zvyšují ohrožení ostatních účastníků silničního provozu, především chodců. Správní orgán I. stupně také hodnotil skutečnost, že k překročení nejvyšší dovolené rychlosti došlo v obci, kde lze předpokládat jiný sled událostí než při jízdě mimo obec a taktéž lze předpokládat zvýšený pohyb osob. Žalobce vzhledem k umístění značky IS 12a – „Začátek obce“ a okolní zástavbě musel vědět, že obcí projíždí.

[29] Stejně jako vyslovil v rozhodnutí o odvolání žalovaný, že se s tímto hodnocením ztotožňuje, se s ním zcela ztotožnil i krajský soud.

[30] K žalobcově poměrně obsáhlé argumentaci k materiálnímu znaku přestupku v odvolání se žalovaný vůbec nevyjádřil. To je vada napadeného rozhodnutí, avšak díky podrobnému odůvodnění materiálního aspektu přestupku v rozhodnutí správního orgánu I. stupně nemá tato vada vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

[31] Popsaný skutek vykazoval znaky nepředvídatelnosti jednání ve vztahu k ostatním účastníkům silničního provozu, tedy vykazoval znaky jednání způsobilého ohrozit zejména bezpečnost silničního provozu. Žalobce přitom o své povinnosti řídit se pravidly silničního provozu vzhledem k postavení držitele řidičského oprávnění samozřejmě vědět měl a mohl.

[32] Zájem společnosti byl ohrožen jednáním žalobce, který s vozidlem překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 54 km/h, resp. 51 km/h. Nemuselo dojít ke škodě na zdraví či majetku nebo k přímému ohrožení konkrétního účastníka silničního provozu. Zájem společnosti byl narušený již jen tím, že jednáním stěžovatele vzniklo potencionální nebezpečí pro jiné účastníky provozu, případně pro něho samotného. Vzhledem k vysokému překročení rychlosti vzniklo nebezpečí značného rozsahu. Pravidla silničního provozu totiž působí preventivně.

[33] Podle ustanovení § 2 odst. 1 zákona o přestupcích „*přestupkem je zaviněné protiprávní jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně*“. Jak vyplývá z uvedeného ustanovení, znaky přestupku jsou stanoveny zákonem, přičemž přestupek je vymezen materiálním a formálním znakem, které musí být naplněny současně. Naplnění formálního znaku žalobce nijak nezpochybňuje, tedy netvrdí, že by předmětnému vozidlu taková rychlost naměřena nebyla (pouze uvádí, že vozidlo v době spáchání přestupku neřídil), avšak zdůrazňuje, že nebyl nijak ohrožen provoz na pozemích komunikacích.

[34] Materiální znak je představován tím, že zaviněné protiprávní jednání porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a zájmy uvedené v ustanovení § 1 zákona o přestupcích; zde žalobce s odkazem na aktuální situaci na vozovce tvrdí, že tento znak naplněn nebyl, neboť v dané chvíli nemohl nikoho ohrozit. Okolnostmi, jež snižují nebezpečnost jednání pro chráněný zájem společnosti pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků, mohou být zejména, avšak nikoliv výlučně, význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky, okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, osoba pachatele, míra jeho zavinění a jeho pohnutka. Okolnosti, jež vylučují porušení nebo ohrožení zájmu společnosti, musí být ovšem posuzovány vždy v každém konkrétním případě a nelze vyslovovat paušální závěry o tom, že např. míra společenské nebezpečnosti vysoké rychlosti na přehledném úseku je tak mizivá, že zde není naplněna materiální stránka přestupku. Nejvyšší správní

soud v rozsudku ze dne 6. 1. 2012, č. j. 5 As 106/2011 – 77, konstatuje, že není pochyb o tom, že až teprve poté, co je zjištěno naplnění materiálního znaku přestupku, může správní orgán dojít k závěru, že konkrétním jednáním obviněného byl spáchán přestupek. Pokud naopak správní orgán na základě zjištěného skutkového stavu dospěje k závěru, že z okolností případu je zřejmé, že jednáním osoby obviněné z přestupku, jež sice nese formální znaky skutkové podstaty přestupku, nedošlo k porušení ani k ohrožení právem chráněného zájmu, má povinnost (nikoliv pouze možnost) řízení zastavit podle § 76 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích. Ustanovení § 3 správního řádu stanoví, že *„správní orgán postupuje tak, aby byl zjištěn stav věcí, o němž nejsou důvodné pochybnosti“*. Podle § 50 odst. 3 věty druhé správního řádu *„v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena“*. Přitom, jak bylo již výše uvedeno, je správní orgán povinen zjistit, zda došlo k naplnění jak formálních, tak i materiálních znaků přestupku.

[35] V souzeném případě je zde v první řadě okolnost spočívající v prokázaném překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Žalobce v daném případě překročil rychlost o 51 km/h. Žalobce namítal nutnost posouzení případu podle případů, kde nebylo zjištěno naplnění materiálního znaku přestupku. V daném případě je situace zcela zásadně odlišná od okolností, které soud posuzoval např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 108/2008 – 45, (č. 2011/2010 Sb. NSS), jehož se žalobce nepřipadně rovněž dovolával ve svém odvolání.

[36] Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že pro vznik odpovědnosti za přestupek je třeba naplnění nejen formálních požadavků, ale též materiálního znaku přestupku. Ten je vyjádřen v § 2 odst. 1 zákona o přestupcích, slovy *„porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti“*. V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud shledal, že obecně lze *„vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek“*. V tomto případě takovou výjimečnou okolností bylo překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci o pouhé 2 km/h, což Nejvyšší správní soud vyhodnotil jako natolik nízkou odchylku, že překročení nejvyšší povolené rychlosti bylo v daném případě mimo kontrolu obviněného. Závěry nastíněné v rozsudku Nejvyššího správního soudu je možno na projednávanou věc jako obecná východiska aplikovat, výsledek individuálního posouzení ovšem bude jiný. V případě žalobce totiž nelze tvrdit, že neměl pod kontrolou, zda se přestupku dopouští, či nikoli. Ze záznamu z rychloměru založeného ve správním spise a sloužícím správním orgánům jako podklad

rozhodnutí, na němž byla jízda žalobce zachycena, a dále z otisků map ze serveru mapy.cz, které byly ve správním řízení provedeny jako důkaz, je možno jednoznačně zjistit, že k rychlé jízdě došlo na přehledném rovném úseku v obci. Žalobce si také musel být vědom, že na pozemní komunikaci tohoto typu je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h.

[37] Pokud jde o věcné posouzení naplnění materiálního znaku přestupku, společenskou nebezpečnost jednání žalobce nikterak nesnižuje to, že vysokou rychlostí nevzniklo žádné ohrožení. I za této podmínky by bylo třeba hodnotit jednání žalobce jako společensky nebezpečné, neboť je výrazem opovrhování pravidly silničního provozu, jejichž účelem je především zajištění bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, tedy ochrany života, zdraví a majetku. Formálním znakem skutkové podstaty přestupku, dle něhož bylo jednání žalobce kvalifikováno, není vznik ohrožení. Stejně tak pro naplnění materiálního znaku se nevyžaduje, aby jednáním přestupce byl skutečně ohrožen někdo život, zdraví či majetek. Postačuje, že jednáním došlo k ohrožení zájmu společnosti (srov. § 2 odst. 1 zákona o přestupcích). Působení pravidel provozu na pozemních komunikacích má výrazně preventivní charakter (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 As 24/2013 – 28).

[38] Ze spisového materiálu soud zjistil, že otázce, zda byl naplněn materiální znak přestupku, se věnoval jak správní orgán I. stupně, tak velmi stručně žalovaný. Touto problematikou se žalovaný zabýval na str. 3 – 4 napadeného rozhodnutí a správní orgán I. stupně na str. 4 rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jež tvoří společný celek, a to způsobem, který soud považuje za dostatečný. Správní orgány se tak otázce materiální stránky přestupku žalobce věnovaly dostatečnou pozornost. Soud se ztotožnil s názorem správních orgánů, že materiální stránka přestupku v daném případě naplněna byla. Pokud řidič překročí rychlost v obci o 54 (51) km/h, musí tak činit úmyslně nebo minimálně vědomě nedbale. Žalobce mohl svým jednáním ohrozit ostatní řidiče a chodce nacházející se na pozemní komunikaci. Úsek v obci byl rovný a přehledný, ostatně žalobce ničeho k naměřené rychlosti nenamítal (např. obranou, jakou rychlostí jel a z jakého důvodu). Zájem na bezpečnosti provozu v daném místě a v dané době byl jednoznačně ohrožen. Žalobce tak naplnil materiální stránku přestupku dle § 2 odst. 1 zákona o přestupcích, tedy svým protiprávním jednáním ohrozil zájem společnosti.

[39] Pokud tedy bylo prokázáno, že to byl žalobce, kdo porušil dopravní předpisy shora popsáním způsobem, musel tak činit s vědomím důsledků, které pro něj z tohoto porušení vyplývají. Takovým důsledkem je pak třeba rozumět zejména vznik odpovědnosti za přestupek dle ustanovení § 125 odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu. Obstojí proto právní závěr správních orgánů, že žalobci bylo po právu kladeno za vinu spáchání přestupku a že mu za něj byla v souladu se zákonem uložena i sankce a náhrada nákladů správního řízení.

[40] Společenskou nebezpečnost jednání žalobce nesnižuje to, že vysokou rychlostí nevzniklo žádné konkrétní ohrožení. Soud se ztotožňuje s názorem, že žalobcovo jednání je třeba hodnotit jako společensky nebezpečné, neboť takto

rychlá jízda bezpochyby ohrožuje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, tedy zájmy ochrany života, zdraví a majetku.

[41] Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobní námitky dospěl k závěru, že tato není důvodná, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

[42] Úspěšný žalovaný žádné náklady řízení nepožadoval a soud ze spisu žádné nezjistil, proto mu je nepřiznal, a neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, to vše podle § 60 odst. 1 s. ř. s.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Olomouc 28. července 2017

JUDr. Martina Radkova, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Š. H.